

Menedék

A fekete hegedús rám néz, azt mondja, hogy hiába titkolom, tudja jól, hogy mióta csak elhozott magával apámtól ide, az elhagyott üveggyárba, vissza akarok szökni az öreghez, épp csak nem visz rá a bátorságom, félek, hogy nem sikerül, és elkap, és megver a vasvonójával, félek, hogy összetöri a csontokat a kezemben.

Rám mosolyog, elől mind ezüstből vannak a fogai, azt mondja, nem akar erőszakkal itt tartani, menjek, ha menni akarok, itt és most felajánlja nekem, hogy elenged. Azt mondja, játszunk egyet, legyen mondjuk bújócska, ha úgy el tudok bújni előle, hogy meg ne találjon, akkor mehetek isten hírével, de ha nem, akkor az eredeti alku szerint maradnom kell, amíg ki nem telik a hét hosszú esztendő.

A tenyerébe köp, felém nyújtja, hogy csapjak bele, tudom, hogy kell, én is a tenyerembe köpök, kezet fogunk, nagyon puha a kézfogása, csak ahol a vonó kidörzsölte, ott olyan kemény a bőre, mint a kő. Várom, hogy elengedje a kezem, de nem engedi el, a fogása felkúszik a csuklóm köré, a másik kezében ott egy faszénderab, megnyálazza, gyűrűt rajzol vele a kisujjam köré, elengedi a kezem, a faszenet a földre dobja, csizmasarokkal széttapossa, szénporos nyálat köp a földre, azt mondja, most már mehetek. Ő most szépen eljátszik egy nótát, aztán elkezd keresni, amíg a hegedű szól, addig lesz időm elbújni, lesz időm menedéket keresni.

Felugrik a törött üvegekből rakott, embernél magasabb halom tetejére, megáll, megrázza magát, oldalra fésüli a szakállát, az álla alá illeszti a hegedűt, rám kacsint, azt mondja, menjek már, mire várok, aztán lehunyja a szemét, és játszani kezd.

Tudom, hogy futnom kéne, rohannom, ahogy csak visz a lábam, de mégse indulok el, pár lélegzetvételnyi ideig még muszáj nézzem a hegedűt, ahogy a sarkain ringatózva játszik, vasalt talpú fekete csizmája alatt recseg és ropog a nagy üveghalom, a szakállába font kicsi csengők és gyöngyök és gyűrűk is meg-meg csendülnek. Vadul játszik, ahogy a behunyt szemére nézek, látom, hogy a szemhéjai mögött lassan ide-oda fordulnak a szemgolyók. Ettől hideg áram fut végig rajtam, lábujjhegyre állva, óvatosan elindulok a régi lépcsőház felé.

Négykézláb mászok fel a szétmállott betonlépcsőn, úgy megyek fel az üveggyár padlására, ott mindent beborít a finom kvarchomok, örvénylik, ahogy belelépek, olyan apró szemű, hogy nem is marad benne nyoma a lépéseimnek, egyenesen a kéményhez megyek, a kémény körül kiszakadt zsákokban áll a homok, a mészke, a faszén. Itt fogok elbújni.

A hegedús olyan hangosan játszik, tisztán idehallatszik a hegedű hangja, ezt a nótát jól ismerem, a tengerről szól, arról, hogy kavarnak örvényt benne a forgószelek, hogy ragadják el és törik deszkákra a hajókat. Még csak a felénél tart, még bőven van időm.

Először egy homokkal teli zsák előtt állok meg, beledugom a kezem, kérem a homokot, bújtasson el, rejtsen el engem. A homok megmozdul az érintésemtől, azt zörgi, nem lehet.

Átlépek egy mészköves zsák elé, két kézzel megfogok egy-egy mészkövet, langyosak a padlás melegétől, kérem a köveket, bújtassanak el, rejtsenek el engem. A kövek összekoccannak, azt csattogják, nem lehet.

Harmadiknak egy szeneszsák előtt állok meg, átnyúlok a szakadáson, be a fekete szén közé, érzem, hogy mállik és porlik az ujjaim között, azt kérem a széntől, bújtasson el, rejtsen el engem. A széndarabok recsegnak, az erdőről énekelnek, arról, hogy milyen volt, amikor sűrű szálfák voltak, arról, hogy milyen volt, amikor a rejtekadó sötét erdő ágait rázta a forgószél.

Tudom, hogy menedékre találtam. Beugrok a szeneszsákba, bokáig belesülyyedek, ringatni kezdem magam a hegedűs zenéjének a dallamára, a szén lassan elnyel, térdig, derékig, hónaljig, akkor eszembe jut, hogy nem fogok levegőt kapni, kinyúlok, megfogom a kémény mellé támasztott régi törött üvegfüvő pipák közül az egyiket, a számhoz illesztem, felfele tartom, a szeneszsák egészen elnyel, ropogva zárul össze az arcom fölött a fekete szén. Behunyom a szemem, az erdőt látom, sűrű és sötét, átjárhatatlan, a hegedű hangja is csak alig jut ide el, de azért hallom, hogy a hegedűs megcifrálja a végét, aztán egy vad, hosszan zengő vonórántással abbahagyja a dalt.

Elképzelem, hogy megrázza a szakállát, kinyitja a szemét és körülnéz. A széndarabok körbevesznek, ropogva összezárulnak körülöttem, mint a fakéreg, a pipán keresztül lassan szívom az üvegizű levegőt, azt gondolom, hogy a hegedűs itt nem fog megtalálni soha.